

Pristáhovalec Ladislav Čepčiansky.

Plným menom „Čepo“.

Len pred chvíľou ste dočítali riadky o veľikánovi našej kanoistiky, akým bol a je Jan „Jendo“ Matocha. Ďalšou mimoriadnou postavou tohto športu, a takisto spojenou s našou lodenicou, je Ladislav Čepčiansky. Veľa titulov pred menom, veľa za menom, ale podstatné je, že Laco si na nich nikdy nepotrpi a nezakladal a ako mu pribúdali s vekom, tak ich aj bral. Zaujímavé, alebo lepšie povedané – príznačné, že aj tento vynikajúci kajakár, ako aj ďalší skvelí vodáci, sa dokázali uplatniť v civilnom živote minimálne tak dobre, ako to vedeli s pádlom. Darmo je, to obrovské tréningové nasadenie a úsilie vo vodáckom športe sa musí pretaviť aj mimo pretekárskej dráhy a človek potom na sebe tvrdo pracuje aj na inom úseku. A zdá sa mu to celkom prirodzené a normálne, že tam, kde druhý končí so silami, vodák len začína alebo pokračuje veselo ďalej ...

Podme si teraz teda premietnuť životný príbeh Ladislava Čepčianskeho, ako ho uložil na papier:

K vodáctvu som privoňal v Trenčíne. V povojnových rokoch tam boli dva veľmi aktívne vodácke kluby a ich činnosť bola pestrá. Bola zameraná hlavne na turistiku, ale aj na pretekársku činnosť, samozrejme. Pri lodenici sme mali volejbalové ihrisko a v zime klzisko. Veľa sme chodievali aj na túry po okolitých horách a v zime sme chodievali lyžovať. Výnimkou neboli ani preteky, pričom na Inovci išlo predovšetkým o zjazdárske a pod Ostrým vrchom bežecké. No a v Spolupráci so Sokolom sa vodácki funkcionári podieľali aj na organizovaní atletických podujatí. A ako každý normálny chlapec, ja som privoňal prakticky k všetkým aktivitám.

Kedže šport bol mojím veľkým koníčkom a záľubou, bolo celkom prirodzené, že v septembri 1949 som prišiel študovať do Bratislavy telesnú výchovu a pribudli mi tak ďalšie telovýchovné aktivity. Vody, ku ktorej som mal veľmi blízko, som sa ani počas vysokoškolských štúdií nechcel vzdať. Z pretekov som dobre poznal mnohých pretekárov a trénerov v Tatrane Karlova Ves, a tak mi nebránilo nič v tom, aby som zamieril práve tam.

Bol som veľmi rád, že ma medzi seba prijali a už od prvého dňa som sa tam cítil priam ako doma. Našiel som tam veľmi priateľský kolektív rovnakej krvnej skupiny akú som mal aj ja. Imponovalo mi najmä to, že ma úplne normálne a priateľsky prijali aj také authority, akými boli pán profesor Čársky a pán „inšpektor“ Daštinský. No a autorita nad autority – pán Matocha.

V Tatrane bolo v tom čase viac dobrých pretekárov - kajakárov a kanoistov. Ústrednou postavou však bol pán Matocha. Čo povedal, to platilo. Vo všetkom sme ho chceli napodobňovať a priblížiť sa tak k nemu. A bolo veru aj čo! Ja som sa napríklad snažil od neho „odkukať“ a napokon aj dosiahnuť jeho prístup k tréningu a dosiahnuť jeho húževnatosť.

No a na prvú, ozajstnú lekciu nikdy nezabudnem. V piatok po tréningu mi povedal:

„V nedeľu ideme na tréning do Hrušova. O ôsmej na lodenici!“

Vedel som, že Hrušov leží niekde pod Bratislavou, a vedel som aj to, že je to okolo tridsať kilometrov. Nijako som si však nad tým nelámaval hlavu. Pán Matocha to povedal, tak to platí.

Vtedy sme jazdili na skladačkách. Dolu po prúde to bola idylka. Dokonca sa mi aj podarilo párkrát strčiť špičku pred neho. To som však, vtedy ešte bažant, nevedel, že sa to nesmie. Už aj boli z tréningu preteky, ale to mi vôbec nevadilo.

Vydržal som až do Hrušova.

V zátokke sme vystúpili, trochu si vydýchli a „najedli“. Ja, študent, som mal pri sebe „až“ dve Tatranky (jednu určite...). A - išlo sa hore.

Asi po päťdesiat deviatku to šlo celkom fajn. No ale potom to prišlo! Na každých 200 – 300 metrov stála na brehu rybárska búda a nad vodou trčal čereň. Rybár mal sieť ponorenú vo vode, pričom vidieť bolo iba lanko. Pán Matocha sa tomu akosi vyhýbal, ale na mne si rybár doslova zgustol. Počkal až budem nad sieťou a v tom momente začal navíjať. Ak som sa nechcel vykúpať, musel som sa tejto nástrahe rýchlo vyhnúť. Prúd bol však celkom iného názoru na situáciu. Otočilo ma to a už som absolvoval čestné, či skôr trestné kolo.

Niekde v blízkosti starého mosta som bol so silami úplne na dne. „Lafranconské raňajky“, dve Tatranky v Hrušove a 45 kilometrov na skladačke, z toho polovica proti prúdu...

Dodnes si pamätám povzbudzovanie pána Matochu, či skôr vnadenie:

„Pôjdeme k nám, manželka varila španielske vtáčky“...

Keď sme dorazili konečne do vytúženej lodenice, odmietol som pozvanie, poslednými silami som sa vyšplhal do šatne, natiahol som sa lavicu – aspoňa na päť minút.

A o polnoci som sa znovu narodil na lavici v šatni...

A potom, že človek vekom stráca pamäť!

Ladislav Čepčiansky – Čepo

Namiesto dovetku

Ladislav Čepčiansky sa narodil 2. februára 1931 v Nitrianskej Strede. S vodáckym športom začínal v Trenčíne a pokračoval v Bratislave. Štartoval na olympijských hrách 1956 a 1960. V Melbourne bol najúspešnejším Slovákom, na kajaku na 1000 a 10 000 metrov skončil na šiestom mieste. V Ríme skončil na kilometrovej trati v semifinále, v disciplíne 4x500 metrov bolo naše kvarteto diskvalifikované v rozjazde. Na majstrovstvách sveta 1958 v Prahe si vypádkovo striebornú medailu v K1 na 10 000 metrov. Ešte predtým, na MS 1954 a na ME 1957 obsadil štvrté miesta. Československo reprezentoval 35- krát. Vo svojej zbierke má 9 titulov majstra Československa. Okrem kajakárskeho majstrovstva bol aj vynikajúcim bežcom na lyžiach. Po skončení aktívnej pretekárskej činnosti bol významným vysokoškolským pedagógom na Fakulte telesnej výchovy a športu Univerzity Komenského v Bratislave, trénerom a funkcionárom.